

Sygn. akt: II Cz 2091/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat- Kubeczak

SO Agnieszka Bednarek- Moraś (spr.)

SO Karina Marczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko (...) Bankowi (...) w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek zażalenia powoda na postanowienie zawarte w punkcie II. wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 19 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1771/12

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od pozwanej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda R. W. kwotę 2.600 (dwa tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 2. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego;**
- 3. nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem nieziszczonej opłaty od zażalenia.**

SSO Karina Marczak SSO Dorota Gamrat-Kubeczak SSO Agnieszka Bednarek-Moraś

Sygn. akt II Cz 2091/14

UZASADNIENIE

W punkcie II. wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim w dniu 19 lutego 2014 r., sygn. I C 1771/12, zasądzono od powoda R. W. na rzecz pozwanego (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W zakresie postanowienia o kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Stosownie do wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej poniesione przez nią koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia swych praw lub celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uznał, że powództwo okazało się zasadne dopiero na skutek spełnienia świadczenia przez powoda w toku postępowania, co przemawiało za przyjęciem, że do ww. momentu pozwany swoim działaniem nie dał powodu do wytoczenia powództwa, a skutkiem

tego było uznanie pozwanego za stronę wygrywającą, co do całości żądania pozwu. W konsekwencji poniesione przez pozwanego koszty w postaci kosztów wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 2400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych należało uznać za niezbędnie poniesione w celu dochodzenia swoich racji.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie złożyła strona powodowa i zaskarżając punkt II. wyroku w całości wniosła o zmianę postanowienia zawartego w punkcie II. wyroku i obciążenie w całości kosztami procesu pozwaną oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu powód zarzucił obrazę przepisu art. 98 §1 i §3 k.p.c. poprzez ich faktyczne niezastosowanie, mimo powołania ww. przepisów w treści uzasadnienia, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia.

W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, że Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, że powód jest stroną przegrywającą sprawę, ponieważ w punkcie I wyroku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Zdaniem skarżącego Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych, ponieważ wskazał w uzasadnieniu wyroku, że powód w toku procesu zaspokoił roszczenie objęte tytułem wykonawczym, przy czym uznał swój dług względem pozwanej. Jednakże zdaniem powoda, nie spełnił on żądania pozwanego banku, ponieważ na chwilę zamknięcia rozprawy pozwanemu nie przysługiwała już wierzytelność objęta tytułem wykonawczym, a zatem żądanie pozwanego było w pełni uzasadnione. Co więcej powód zauważył, że nie fakt spełnienia świadczenia, a fakt zbycia wierzytelności przez pozwanego na rzecz funduszu inwestycyjnego zamkniętego, winien leć u podstaw pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Powód dokonał wpłaty około 20% zobowiązania na rzecz (...), nie zaś na rzecz pozwanego. Powód zauważył, że takie polubowne rozwiązanie sporu proponował pozwanej niejednokrotnie, ta jednak nie przychyliła się do jego propozycji. W związku z tym w żadnym razie nie można uznać, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia niniejszego powództwa.

Skoro więc powód jest stroną wygrywającą spór, to na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. należało zasądzić od pozwanej na jego rzecz koszty procesu.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o jego oddalenie i zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie powoda okazało się zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

W myśl art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Artykuł 98 § 1 k.p.c. ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach: zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę zwrotu kosztów niezbędnych i celowych. Zasada obciążenia kosztami według wyniku sprawy, czyli strony przegrywającej, ma charakter obiektywny, niezależny od sposobu prowadzenia procesu i zachowania się w nim. Dlatego podstawowe znaczenie ma wyjaśnienie pojęcia "przegranie sprawy". Chodzi o ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, czyli o przegranie lub wygranie nie w danej instancji, ale o rezultat zakończenia całego sporu.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał przepis art. 98 § 1 k.p.c., przy czym orzekł wbrew wyrażonej w nim zasadzie. Tymczasem roszczenie powoda zostało w całości uwzględnione, orzeczenie w tym zakresie jest prawomocne, zatem powoda nie sposób uznać za stronę, która proces „przegrała”,

niezależnie od motywów, jakimi kierował się Sąd wydając takie rozstrzygnięcie. Dlatego też wydane przez Sąd I instancji postanowienie nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Sąd Okręgowy wskazuje, że reguły pozwalające na odmienne orzeczenie w tym przedmiocie, określone zostały w następujących przepisach Kodeksu postępowania cywilnego: art. 101, 103, 110 i art. 842 § 1 k.p.c. (zasada zawinienia), art. 102 (zasada słuszności) oraz art. 100 i 104 (zasada kompensaty kosztów). Żaden z przypadków opisanych w powołanych powyżej normach w przedmiotowej sprawie nie występuje.

W szczególności podnieść należy, że w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania przepis art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Zastosowanie tej regulacji wymaga kumulatywnego wystąpienia wymienionych w niej przesłanek. Przesłanka uznania roszczenia ma charakter formalny i sprowadza się do złożenia oświadczenia o uznaniu dochodzonego roszczenia.

Poza sporem jest, iż pozwana w toku całego procesu konsekwentnie domagała się oddalenia powództwa, zatem nie spełniła jednej z przesłanek przewidzianych dla zastosowania tego przepisu.

Wobec powyższego w oparciu o przepis art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1. postanowienia.

W punkcie 2 sentencji postanowienia Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 150 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie zażaleniowe przed Sądem Okręgowym. Podstawą do obliczenia wynagrodzenia pełnomocnika powoda była wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 2.417 zł.

Natomiast o nieuiszczonych kosztach sądowych w postępowaniu zażaleniowym orzeczono zgodnie z wynikiem tego postępowania (art. 98 § 1 k.p.c.), w oparciu o przepis art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

SSO Karina Marczak SSO Dorota Gamrat-Kubeczak SSO Agnieszka Bednarek-Moraś

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić;
2. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom stron;
3. do zbioru;
4. po dołączeniu zwrotek akta zwrócić SR